

РЕШЕНИЕ

№ 6025

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в
публично заседание на 30.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **6195** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП)

Образувано е по жалба от К. К. Д. чрез адв. С. В. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 21-4332-004757/16.08.2021г., издадена от началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР Г. В. Б., с която на основание чл.171, т.4 от ЗДвП е наложена ПАМ: изземване на свидетелството за управление на МПС поради отнемане на всички контролни точки и неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 от ЗДвП.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената ПАМ, като постановена в противоречие с материалния закон и в нарушение на административнопроизводствените правила. Изтъква се, че оспорената заповед е издадена при липсата на посочените в нея фактически основания- административният орган не е посочил дали на водача са били възстановени контролни точки и колко на брой са. Жалбоподателят намира, че не е налице основанията по чл.171, т.4 ЗДвП, с оглед на което моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ. Претендира се разноска по делото.

В открито съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв. В. поддържа жалбата. Моли за отмяна на издадената принудителна административна мярка като незаконосъобразна. Претендира разноска.

Ответникът – началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР Г. В. Б., не се представлява в съдебно заседание, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка 21-4332-004757/16.08.2021г., издадена от началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР Г. В. Б., на основание чл.171, т.4 от ЗДвП е наложена ПАМ: изземване на свидетелство за управление на МПС на К. К. Д., поради отнемане на всички контролни точки и неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 от ЗДвП. В мотивите на заповедта е посочено, че след извършена справка е установено, че на водача са отнети 44 броя контролни точки от 39, с влезли в сила наказателни постановления, подробно описани в заповедта и приложени в материалите по делото; последният не е върнал свидетелството за управление на МПС в съответната служба на МВР.

Във връзка с подадена жалба с вх. № 24306/28.06.2022г. съдът на осн. чл. 152 от АПК и с разпореждане от 29.06.2022г. е задължил ответника да представи копие от материалите съдържащи се в административно – наказателната преписка относно обжалваната ЗППАМ. Това задължение е изпълнено като с писмо рег. № 433200-68570/05.07.2022г. е представил копие на материалите, съдържащи се в преписка, в т.ч. и справка, която съдържа информацията относно отнети и възстановени на жалбоподателя контролни точки.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от компетентен орган в кръга на неговите правомощия. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Но при постановяване на обжалваната заповед са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като административният орган не е спазил задължението си по чл. 35 АПК да постанови административния акт след като изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая.

При издаване на процесната заповед административният орган е приел, че са налице основанията на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, съгласно които за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

С оглед на посоченото и на основание чл. 170, ал. 1 от АПК, административният орган следва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в оспорената заповед, и изпълнението на законовите изисквания при издаването ѝ.

В настоящия случай, органът е приел, че срещу жалбоподателя има издадени и влезли в сила наказателни постановления за периода 09.10.2015г. – 23.07.2021г., въз основа на които на същия са отнети всички 44 броя точки от общо 39, но не е съобrazil наличието на възстановените такива.

За да възникне задължението на съответния водач да върне свидетелството си

за управление на МПС, на същия следва да са му отнети всичките контролни точки, които съгласно Наредба № Из-2539/17.12.2012г. за определяне максималния размер на контролни точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение, издадена от Министъра на вътрешните работи.

Съгласно чл.158 от ЗДвП броят на контролните точки за отчет на извършваните нарушения се възстановява: т. 1 чрез частично увеличаване с 1/3 от максималния брой точки след преминато допълнително обучение, но не повече от веднъж за срок от 1 година, при условие че водачът е изпълнил задълженията си по чл. 190, ал. 3, което удостоверява със съответните платежни документи; т.2 служебно, след изтичане на две години, считано от датата, на която е влязло в сила последното наказателно постановление, с което на водача са отнети контролни точки.

В чл. 25, ал. 2 от Наредба № Из-2539/17.12.2012г. на МВР, е разпоредено броят на отнетите, възстановените и оставащите контролни точки за всеки водач на МПС да се водят на отчет от отдел/сектор „Пътна полиция“ при СДВР/ОДМВР по местоотчет на водача и се отразяват в автоматизираната информационна система.

В приложената по делото справка за нарушител/водач /л.29/, изготвена от ответния орган, се съдържа данни, според които жалбоподателят притежава контролни точки към датата на издаване на процесната заповед. В същата е отбелязано на 10.10.2017г., че жалбоподателят има служебно възстановени 8 бр. контролни точки след две години без наказания. От така представените данни се установява, че административният орган правилно е приел, че отнетите контролни точки по издадени и влезли в сила наказателни постановления за периода 09.10.2015г. – 23.07.2021г. са общо 44 броя от 39, но същият не е съобразил, че жалбоподателят има възстановяване на контролни точки в посочения период.

Ето защо, липсва правно основание за приложението на разпоредбата на чл. 171 ал.1 т.4 от ЗДвП. Това обуславя и извода на съда за отмяна на оспорената заповед като материално незаконосъобразна.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал.1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят поисканите и действително извършени разноски пред настоящата инстанция, съгласно представения списък, платими от ответника. Същите възлизат в размер на 610 лева, от които: 600 лева – заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по адм. дело и 10 лева – внесена държавна такса.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 21-4332-004757/16.08.2021г., издадена от началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР Г. В. Б. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171 т. 4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. К. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], вх.Г, ет. 3, ап. 86, разноски по делото в размер на 610 (шестстотин и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: